

Sygn. akt II Ka 503/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Barbary Sobotki

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2020 r.

sprawy **L. B. i G. K.**

oskarżonych z art. 191 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 5 lutego 2020 r. sygn. akt II K 1332/18

I. wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;

II. zasądza od L. B. i G. K. po 190 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 503/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. II K 1332/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>obraza przepisów prawa procesowego mająca wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, polegająca na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonych ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych, nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności dowodu z m.in.: zeznań C. L., M. O., D. O., K. K., wyjaśnień wszystkich oskarżonych, uznaniu za udowodnione faktów nie mających wystarczającego oparcia w dowodach i nie wskazaniu w sposób należyty dlaczego Sąd nie uznał dowodów przemawiających</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	przeciwko sprawstwu i winie oskarżonych, co doprowadziło do niesłusznego skazania L. B. i G. K. za zarzucone im przestępstwo	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<ul style="list-style-type: none"> • zarzut apelacji obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Okręgowy skonfrontował zbiorczy zarzut obrazy przepisów postępowania art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk z przebiegiem pierwszoinstancyjnego postępowania oraz z pisemnymi motywami zaskarżonego wyroku, stwierdzając, iż nie znalazł potwierdzenia w realiach niniejszej sprawy. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu II instancji. Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne i przekonujące wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji obrońcy. Należy mieć na względzie, iż okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie 		

w taki sposób, jak zyczyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonych - jest naturalnym prawem zarówno oskarżonego, jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, które zostały omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę. W kontekście zarzutu skarżącego związanego z obrazą art. 424 § 1 pkt 1 kpk wskazać należy, iż sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób zgodny z art. 424 kpk ma znaczenie z punktu widzenia środka odwoławczego oraz kontroli instancyjnej dokonywanej przez sąd drugiej instancji. Należy jednak zauważyć, że przedmiotem kontroli odwoławczej nie jest samo uzasadnienie, ale wyrok. Dlatego też sporządzenie uzasadnienia nawet w sposób odbiegający od wymagań przepisu art. 424 kpk nie dyskredytuje wyroku;

- odnosząc się do zarzutu związanego z rozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonych wskazać należy, iż w realiach niniejszej sprawy nie sposób jest uznać, iż wątpliwości, jeśli w ogóle

występowały, były poważne i istotne, a nie jedynie spekulacyjne oraz czy i jakie miały one znaczenie dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonych. W sytuacji jaka zaistniała w przedmiotowej sprawie, a zatem gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależne było od obdarzenia walorem wiarygodności pewnej grupy dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo. Ewentualne zastrzeżenia powinny być w takiej sytuacji podnoszone i rozstrzygane na płaszczyźnie zachowania lub przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. To zaś, że w toku postępowania zarysowały się różne wersje przebiegu zdarzenia nie oznacza zaistnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk. Rozstrzygnięciu powstających wątpliwości służy bowiem inicjatywa dowodowa oraz ocena przeprowadzonych dowodów zgodna z art. 7 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 października 2019 r., II AKA 404/18, LEX nr 2739648);

- Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, iż brak było podstaw do kwestionowania dowodu z zeznań świadków C. L., M. O., D. O., K. K. oraz M. K. w zakresie w jakim Sąd Rejonowy uznał je za obiektywne, spójne i wiarygodne. Odnosząc się do argumentu skarżącego związanego z istnieniem rozbieżności i niespójności w zeznaniach wskazanych świadków wskazać należy,

iż Sąd Rejonowy dokonując oceny dowodu z ich zeznań miał jednocześnie na uwadze, iż zeznania te zawierają pewne nieścisłości oraz niekonsekwencje. Wskazać w tym miejscu należy, iż nie można dyskwalifikować dowodu z zeznań świadka tylko z tego powodu, że nie zauważył on jakiegoś fragmentu zajścia albo zapamiętał go inaczej niż inni świadkowie. Nie można oczekiwać, że świadek zapamięta z fotograficzną wręcz dokładnością wszelkie okoliczności dotyczące tego zajścia, zarówno te o zasadniczym znaczeniu, jak i zupełnie drugorzędne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1973 r., III KR 310/73, OSNKW 1974, z. 4, poz. 71). Wbrew stanowisku skarżącego, nie sposób odmówić wiarygodności przedmiotowym zeznaniom, gdyż należy mieć na uwadze, iż co do okoliczności najistotniejszych dla rozstrzygnięcia sprawy zeznania świadków są zbieżne, logiczne, konsekwentne. Z zeznań tych jednoznacznie wynika fakt pobicia pokrzywdzonego. Należy równocześnie podkreślić, iż zeznań świadków nie dyskredytują drobne nieścisłości, niepamięć czy częściowa odmienność relacji innych świadków, jeśli weźmie się pod uwagę, że pamięć ludzka ma charakter generatywny i nie jest wierną kopią rzeczywistości, co sprawia, że jest ona podatna na zniekształcenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 grudnia

2007 r. II AKa 164/070). Przy ocenie wartości dowodowej zeznań świadka ważna jest treść tych zeznań w konfrontacji z innymi dowodami, zwłaszcza, że wiarygodność dowodu z zeznań świadka powinna być między innymi oceniana zarówno w kontekście całokształtu relacjonowanych przezeń okoliczności, jak i na tle innych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.05.1978, V KR 78/78, SNKW 1978/12/147, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.08.1978r. OSNKW 1978/11/133). Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Odwoławczego Sąd Rejonowy dokonał właściwej oceny dowodu z zeznań wskazanych wyżej świadków, jak również pojawiających się w trakcie tych zeznań nieścisłości, czy też braku precyzji. Wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać za bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami. Analiza całokształtu okoliczności niniejszej sprawy nie dała podstaw do uznania zasadności argumentów skarżącego;

- odnosząc się do argumentu skarżącego związanego z niedostatecznym uwzględnieniem okoliczności korzystnych dla oskarżonych wynikających z przeprowadzonych dowodów, należy podkreślić, iż argumentacja ta stanowi w istocie polemikę z

<p>prawkłowyml ustaleniaml Sądul I Instancjil, poczynionymil na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądul Okręgowego, w toku procedowania, Sąd I instancjil wyczerpał dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia, czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym sprawstwa zarzucanego im czynu, respektując przy tym naczelnel zasady procesowe, a w tym prawdy materialnej, bezstronności, regułę in dubio pro reo oraz zasadę swobodnej oceny dowodów, w konsekwencjil czego, dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolnel są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uniewinnienie G. K. i L. B. od zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wobec bezzasadności podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>rażąca surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonych kar</p>	<p># zasadny</p>

	<p>ograniczenia wolności, wyrażająca się w nienależyтым uwzględnieniu celów wychowawczych kary oraz stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, gdy prawidłowa ocena ww. elementów uzasadniała wymierzenie im kary grzywny</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> • zarzut apelacji obrońcy nie zasługiwał na uwzględnienie; • wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz 		

zasad ukształtowanych przez orzecznictwo;

- Sąd Rejonowy kształtując w niniejszej sprawie wymiar kary za przypisany oskarżonym występki miał na uwadze stopień zawinienia oskarżonych, jak i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez nich czynu. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przedmiotowy stopień ocenił, określając go jako znaczny. Czyn popełniony przez oskarżonych godził w podstawowe dobro, jakim jest wolność człowieka, sposób działania sprawców cechowała brutalność, działali w wyniku motywacji jaką była chęć zysku i zemsty, a zatem w wyniku motywacji zasługującej na potępienie. Sąd Rejonowy prawidłowo określił także znaczny stopień winy oskarżonych, którzy są osobami dorosłymi, o ukształtowanej osobowości, posiadającymi określoną świadomość prawną i winnymi postępować zgodnie z przepisami prawa. Podniesiony przez skarżącego zarzut związany z orzeczeniem wobec oskarżonych L. B. i G. K. rażąco surowych kar ograniczenia wolności, uargumentowany nienależytą oceną stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonym oraz nienależytym uwzględnieniem celów wychowawczych kary, w ocenie Sądu Okręgowego nie uzasadnia zmiany jej wysokości. Wskazać należy, iż zmiana taka może w postępowaniu odwoławczym nastąpić jedynie wówczas, gdy kara jawi się jako

„rażąco niesprawiedliwa”. Owa niewspółmierność poprzedzona została w ustawie określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku w orzeczeniu reformatoryjnym z powodu czwartej względnej przyczyny odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która istotnie bije w oczy, oślepia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 02 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 70/16, LEX nr 2079199). Bezsprzecznie Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś Sądu Odwoławczego jest weryfikacja, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się wręcz zaakceptować. Konfrontując całokształt okoliczności niniejszej sprawy z argumentami podniesionymi przez skarżącego, Sąd Okręgowy nie uznał zasadności zarzutu obrońcy dotyczącego zbytnej surowości orzeczonej przez Sąd I instancji wobec oskarżonych kary ograniczenia wolności w wymiarze dziesięciu miesięcy polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze dwudziestu godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu Okręgowego kara wymierzona oskarżonym jest adekwatna do wagi popełnionego przez nich czynu,

uwzględnia zarazem dyrektywy jej wymiaru, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze.	
Wniosek	
o uniewinnienie G. K. i L. B. od zarzucanego im czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
wobec bezzasadności podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu, wniosek apelacyjny nie mógł zostać uwzględniony	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
całość wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 5 lutego 2020 r., sygn. II K 1332/18	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiężle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	----- # art. 454 § 1 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	<ul style="list-style-type: none"> na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzono od oskarżonego L. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 10 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze; na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego

G. K. kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 10 zł
tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze

7. **PODPIS**